

АНАФЕМА ВІЙНИ

Рада ветеранів Національної академії внутрішніх справ в час суворого випробування нашої державності в умовах агресії Російської Федерації вважає за доцільне довести до громадськості України патріотичний вірш “Анафема¹ війні”, автором якого є **Кухаренко Володимир Дмитрович**, 1933 р.н., перший заступник Ради ветеранів НАВС, професор кафедри економіко-правових дисциплін НАВС, Почесний член Союзу юристів України, Почесний ветеран України і міста-героя Києва.

Анафема війні

*До Дня Перемоги над
нацизмом у Європі*

Війна та смерть знов наші душі рвуть,
Війна та смерть – тогожній потвори,
Війна – руїна, ненависть і лють,
Війну назавжди прокляли народи.

Здолавши в сорок п'ятому нацизм,
Ми вірили: мир зберегли надовго, на століття...
Та помилились! Як незваний гість
До нас вже грюкає воєнне лихоліття.

Хто ж цього разу смолоскип підніс
До стріхи батьківської хати?
Хто ж той незваний і нахабний гість
Хто виступає у ролі супостата?

Це – той, хто до Батия Київ грабував,
Хто знищив вільну Січ – джерело козацтва,
Хто гетьманський Батурин сплюндрував,
Хто Крути кров'ю окропив юнацтва.

Це – той, хто, назвавшись самочинно “старшим братом”,
Вже декілька століть нам вішає ярмо,
Хто свою волю диктує нам стократно,
Хто геноцид підносить як добро.

Це – той, хто, гучно мовлячи про “братство”,
Нещадно гнобив наш народ,
Хто, прагнув знищити до віку дух козацтва,
Чинив репресії, голодомори, ГУЛАГом брав на змор.

Чимало посягань щодо рідних земель
Зазнали від татар, князів литовських, гонорових посполитів.

Ой! Як же помилявся гетьман Хмель,
Коли повірив в дружбу московитів!

А ми ж то вірили у дружбу і братерство,
Що нам дозволить землю й волю зберегти!
А ми ж то вірили у єдність душ слов'янських,
Що разом будемо надовго, на віки!

А як не вірити? Бо ж віра в нас одна
Та й корні єдині – слов'янські.
А звідки ж то знати, що мова про єдність то – тільки дурман
Та й дух давно не той – монголо-азіатський?

Бо як же може брату брат у спину ніж встромить?
І де ж та “дружба” і “довічне братство”?
Бо мова про дружбу – лише міф,
Насправді ж маємо – зухвалий бандитизм,
суцільне святотацтво.

Занадто пізно, високою ціною
Пізнали ми: північний наш сусід –
Держава – окупант, держава – шовініст,
А сенс її політики – імперська параноя.

То ж маємо згадати про свій рід,
Про своє древнє, славне повноліття,
Що ще тоді, як правив Ярослав,
В Європі були рівними серед держав
Середньовіччя!

Народе мій! Настав вже, певно, час –
Зробити висновки (історія дає таку можливість),
Усьому світу показати:
Хто є агресор, хто справжній нечестивець!

Сьогодні від агресора страждає Україна,
А ще недавно Грузія була...
Тут ллється кров, тут гинуть наші люди,
Сусіду ж все замала власного добра.

Хто знає: де, коли, в якій країні
Російського ведмедя вилізе кроваве ікло?
Як забезпечити бажаний мир для кожної родини,
Як треба діяти, аби це джерело агресії нарешті
зникло?

І знов історія підказує нам шлях,
Який ми вже пройшли у боротьбі з нацизмом,
Цей шлях довів: агресора здолаємо і він зазнає крах,
Коли єдині будемо у боротьбі із тероризмом.

Народи всієї Землі (великі і малі)!
Єднаймося, щоб зберегти свободу!
Агресору рішуче й твердо скажемо: “Ні!
Анафема війні, анафема війні!”

¹ Анафема (з грецької) – прокляття, відлучення